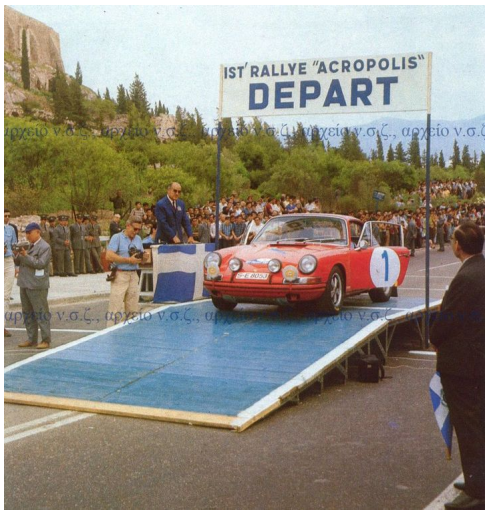
Τι συμβαίνει. Τι μπορεί να γίνει. Το παρελθόν και το παρόν. Απόψεις και προτάσεις.

Το πιο φημισμένο γεγονός του μηχανοκίνητου αθλητισμού των Βαλκανίων, στα μεταπολεμικά χρόνια είναι το Διεθνές Ράλυ Ακρόπολις. Ξεκινώντας, σε εποχές πολύ σκληρές για τον τόπο, μέσα από επιθυμίες και όνειρα ενός μικρού πυρήνα ανθρώπων με κοινό πάθος την αυτοκινητική περιπέτεια, απόκτησε γρήγορα μια σημαντική φήμη. Τη δεκαετία του '60 έγινε τμήμα του Ευρωπαϊκού πρωταθλήματος και την επόμενη, μπήκε στο καλεντάρι του Παγκοσμίου. Για μια χώρα που δεν απόκτησε ποτέ αυτοκινητοβιομηχανία και υπήρξε μικρή αγορά, ήταν κατόρθωμα.

Για το παρελθόν:
Καθώς λίγα πράγματα είναι τυχαία, ή έστω η τύχη διαρκεί λίγο, το Δ.Ρ.Α. παρέμεινε ένα από τα πιο σημαντικά ράλι του κόσμου. Χωρίς ίχνος αρρωστημένου τοπικισμού, επιτρέψτε μου να το τοποθετήσω στα πέντε κορυφαία, δίπλα στο Σαφάρι, στις 1.000 λίμνες, στο R.A.C.και στο Μόντε.
Κανένα από όλα αυτά όμως δεν είναι όπως ήταν. Το R.A.C. έπαψε να είναι τυφλό, το Μόντε σταμάτησε να αλωνίζει όλη την Ευρώπη, οι 1.000 λίμνες έγινε ο πιο πλούσιος αγώνας του πρωταθλήματος και το Σαφάρι έχει χαθεί.

Αυτό που ολοκληρωτικά όμως χάθηκε, μέσα στο χρόνο, είναι το πνεύμα των ράλι. Η επιθυμία τηλεοπτικοποίησης, η τάση να γίνει περισσότερο προϊόν και λιγότερο θεσμός, η αχαλίνωτη ανάπτυξη με ένα δυσβάστακτο κόστος και στην πράξη τα service park, το μικρό μήκος, ο περιορισμός της έκτασης, οι επαναλαμβανόμενες ειδικές αναίρεσαν τον γνήσιο χαρακτήρα του.

ΙΣΤ' Δ.Ρ.Α. Με το νο 1 στο λευκό της 911 Τ οι Ρ Toivonen – Μ. Colari ανοίγουν τον αγώ να. Μετά από 50 ώ ρες συνεχούς προσπάθειας θα επέστρεφαν στην 3η θέση. Με το μπλε σακάκι πίσω από το τραπεζάκι ο Παύλος Ραλίδης, με την ελληνική σημαία, στο άκρο δεξιά ο Σπύρος Κουτρουβής.

Τούτες οι αλλαγές είχαν ακόμα μεγαλύτερη επίδραση στον Ελληνικό αγώνα που συχνά παρέμενε πεισματικά μακριά από πολλές Ευρωπαϊκές νόρμες. Διότι μπορούσες να κυκλοφορήσεις τρίροδος στο εθνικό δίκτυο και να μην αφήσεις έναν τροχαίο να κρίνει έναν παγκόσμιο τίτλο. Διότι είχες τη δυνατότητα να περάσεις τελειωμένος μέσα από ένα χωριό. Διότι μπορούσες να ανέβεις τον Αη Γιώργη στον Τυμφρηστό θυμωμένα όπως ο σχωρμένος ο Colin δίχως να σε ενοχλήσει κάποιος.

Με όλα τα διαφορετικά που τον χαρακτήριζαν, ήταν ένα Ελληνικό Πανηγύρι. Κι όχι ένα κάποιο festival. Με λίγα λόγια, έστω και κάπως, τοπικιστικά: Υπήρχε το Δ.Ρ.Α. Υπήρχαν και μερικοί άλλοι αγώνες στο παγκόσμιο. Ε! αυτό δεν υπάρχει πια.
Συναισθηματικά αντιμετωπίζοντας το θέμα, είχα από καιρό αποστασιοποιηθεί. Από τα μέσα της δεκαετίας του '90. Ο μύθος πέθαινε. Εννοείται ότι αυτή, δεν ήταν μια οικουμενική άποψη. Ήταν περιθωριακή. Εντός περιθωρίου παρέμεναν όσοι δεν είχαν τέτοιου είδους προσεγγίσεις, όσοι έκαναν δουλειές, όσοι δεν είχαν ισχυρούς δεσμούς με το παρελθόν. Πάρα πολλοί δηλαδή. Δεκτόν και κατανοητόν. Αυτά για τον παρελθόν.

Μετρ «στο από πριν», ο Harry Sputnik Kallstrom οδηγεί το 160 J, στο λασπωμένο δρόμο και στην πρώ τη θέση του 23ου (1976).

Για το παρόν:

Η ύφεση που πλήττει την Ελληνική οικονομία δεν ήταν απαραίτητα μοιραίο ότι θα επηρέαζε

και την τύχη του Δ.Ρ.Α. Το '10 πάντως, δεν διοργανώθηκε και το '14 υποβιβάστηκε, από το Παγκόσμιο στο Ευρωπαϊκό πρωτάθλημα. Να μη λησμονούμε επίσης ότι η τύχη εκείνου του αγώνα και η εκτέλεσή του κρίθηκε την τελευταία στιγμή. Όλα τούτα δεν ήταν άμοιρα της πτώσης της Λέσχης. Τουναντίον, αν εκείνη έστεκε δυνατή, καθαρή χρεών και υπόδειγμα διοίκησης, ο αγώνας δεν θα κλονιζόταν. Για την διολίσθηση του Δ.Ρ.Α. συνεπώς, δεν ευθύνεται η ύφεση, αλλά η διοίκηση της Λέσχης και οι επιλογές της, από τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του '90 και εντεύθεν.

Σε μια καταρρέουσα οικονομία, η νέα διοίκηση της ΟΜΑΕ κάνει την κίνηση πέρσι και χωρίς να έχει καμία υποχρέωση συμβατική ή ήθική, καταβάλει στο eurosport, το σημαντικό ποσό του χρέους του παραβόλου που η Λέσχη, η συμβαλλόμενη της εταιρεία και το Ελληνικό Δημόσιο αδυνατούσαν να πληρώσουν. Κίνηση από τολμηρή ως παλαβή. Μετά από 60 Ακρόπολις κανείς από τους παραπάνω φορείς δεν είχε τη δυνατότητα και την είχε η, ευρισκόμενη σε νηπιακή ηλικία, ΟΜΑΕ. Πολύ Ελληνικό.

Πέρασαν κάποιοι μήνες, η Λέσχη το προσπάθησε μήπως διοργανώσει το φετινό Δ.Ρ.Α. μόνη της. Δεν βρίσκει λύσεις και περνάει για το 2015 τη διαχείριση του povoir sportife στην Ομοσπονδία μαζί την υποχρέωση του αγώνα. Ο τόπος ακροβατεί ανάμεσα σε εκλογές και δημοψηφίσματα, ανάμεσα σε Grexit και σε μαραθώνια eurogroup, ανάμεσα στον μπαμπούλα της Δραχμής και στη γκιλοτίνα του €.

Κι εκεί που έχουμε φτάσει σε αδιέξοδο, έρχεται το eurosport και ως κεραυνός εν αιθρία, ρίχνει την πρόταση να διοργανωθεί ο αγώνας χωρίς παράβολο. Ο βρόγχος των 250.000 €, συν κάτι ψιλά για ελικόπτερα και λοιπά φεύγει. Αυτό που πριν λίγους μήνες ήταν από τολμηρό έως παλαβό, σήμερα αποδίδει καρπούς. Στην ΟΜΑΕ συγκαλείται έκτακτο Δ.Σ. το οποίο αποφασίζει ομόφωνα να σηκώσει το γάντι που κείται στο πάτωμα. Πανηγυρισμοί! Θα γίνει το Ακρόπολις.

Ευτυχώς, αυτοί που σήκωσαν το γάντι, δεν πανηγυρίζουν, διότι ξέρουν πολύ καλά ότι μέσα σε 40 εργάσιμες μέρες, διότι τόσες περισσεύουν από σήμερα μέχρι τις αρχές Οκτώβρη που είναι προγραμματισμένο το 61ο Δ.Ρ.Α. όταν εξαιρεθεί ο νεκρός Αύγουστος, έχουν έργο τιτάνιο. Αν καταφέρει η ΟΜΑΕ να φτιάξει ασφαλή, σωστό, αγώνα θα είναι άθλος.

